

^א ויסעו, מאילם, ויבאו כל-עדת בני-ישראל אל-מדבר-סין, אשר בין-אילם ובין סיני--
בחמשה עשר יום לח' דש השני, לצאתם מארץ מצרים. ^ב וילינו (וילוונו) כל-עדת בני-
ישראל, על-מ' שה ועל-אהרן--במדבר. ^ג וי' אמרו אליהם בני ישראל, מי-יתן מותנו ביד-
יהוה בארץ מצרים, בשבתנו על-סיר הבשר, באכלנו לחם לש' בע: כי-הוצאתם אותנו
אל-המדבר הזה, להמית את-כל-הקהל הזה ברעב. {ס} וי' אמר יהוה אל-מ' שה,
הנני ממטיר לכם לחם מן-השמים; ויצא העם ולקטו דבר-יום ביומו, למען אנסנו הילך
בתורת א-ל. ^ה והיה ביום הששי, והכינו את אשר-יביאו; והיה משנה, על אשר-
ילקטו יום יום. ^ו וי' אמר מ' שה ואהרן, אל-כל-בני ישראל: ערב--וידעתם, כי יהוה
הוציא אתכם מארץ מצרים. ^ז וב' קר, וראיתם את-כבוד יהוה, בשמעו את-תלנ' תיכם,
על-יהוה; ונחנו מה, כי תלונו (תלינו) עלינו. ^ח וי' אמר מ' שה, בתת יהוה לכם בערב
בשר לאכ' ל ולחם בב' קר לשב' ע, בשמ' ע יהוה את-תלנ' תיכם, אשר-אתם מלינם
עליו; ונחנו מה, ל' א-עלינו תלנ' תיכם כי על-יהוה. ^ט וי' אמר מ' שה, אל-אהרן, אמר
אל-כל-עדת בני ישראל, ויפנו, אל-המדבר; והנה כבוד יהוה, נראה בענן. {פ} וידבר
יהוה, אל-מ' שה לאמר. ^י שמעתי, את-תלונו ת בני ישראל--דבר אליהם לאמר בין
הערבים ת אכלו בשר, ובב' קר תשבועו-לחם; וידעתם, כי אני יהוה אל הים. ^{יא} והיה
בערב--ותעל השלל, ותכס את-המחנה; ובב' קר, היתה שכבת הטל, סביב, למחנה. ^{יב}
ותעל, שכבת הטל; והנה על-פני המדבר, דק מחספס--דק ככפ' ר, על-הארץ. ^{יג} ויראו
בני-ישראל, וי' אמרו איש אל-אחיו מן הוא--כי ל' א ידעו, מה-הוא; וי' אמר מ' שה,
אליהם, הוא הלחם, אשר נתן יהוה לכם לאכלה. ^{יד} זה הדבר, אשר צוה יהוה, לקטו
ממנו, איש לפי אכלו: ע' מ' לגלג' לת, מספר נפש תיכם--איש לאשר באהלו, תקחו.
^{טו} ויעשו-כן, בני ישראל; וילקטו, המרבה והממעט. ^{טז} וימ' דו בע' מ'--ול' א העדיף
המרבה, והממעט ל' א החסיר: איש לפי-אכלו, לקטו. ^{יז} וי' אמר מ' שה, אליהם: איש,
אל-יותר ממנו עד-ב' קר. ^{יח} ול' א-שמעו אל-מ' שה, ויותר אנשים ממנו עד-ב' קר, וירם
תולעים, ויבאש; ויקצ' ע' עליהם, מ' שה. ^{יט} וילקטו א' תו בב' קר בב' קר, איש כפי אכלו;
וחם השמש, ונמס. ^כ והיה ביום הששי, לקטו לחם משנה--שני הע' מ', לאחד; ויבאו
כל-נשיאי העדה, ויגידו למ' שה. ^{כא} וי' אמר אליהם, הוא אשר דבר יהוה--שבתון שבת-
ק' דש ליהוה, מחר: את אשר-ת' אפו אפו, ואת אשר-תבשלו בשלו, ואת כל-הע' דף,
הניחו לכם למשמרת עד-הב' קר. ^{כב} ויניחו א' תו עד-הב' קר, כאשר צוה מ' שה; ול' א
הבאיש, ורמה ל' א-היתה בו. ^{כג} וי' אמר מ' שה אכלהו היום, כי-שבת היום ליהוה: היום,
ל' א תמצאנהו בשדה. ^{כד} ששת ימים, תלקטהו; וביום השביעי שבת, ל' א יהיה בו. ^{כה} והיה
ביום השביעי, יצאו מן-העם ללק' ט; ול' א, מצאו. {ס} וי' אמר יהוה, אל-מ' שה:
עד-אנה, מאנתם, לשמ' ר מצ' תי, ותור' תי. ^{כו} ראו, כי-יהוה נתן לכם השבת--על-כן
הוא נ' תן לכם ביום הששי, לחם יומים; שבו איש תחתיו, אל-יצא איש ממק' מו--ביום
השביעי. ^{כז} וישבתו העם, ביום השביעי. ^{כח} ויקראו בית-ישראל את-שמו, מן; והוא, כזרע
גד לבן, וטעמו, כצפיחת בדבש. ^{כט} וי' אמר מ' שה, זה הדבר אשר צוה יהוה--מל' א
הע' מ' ממנו, למשמרת לד' ר תיכם: למען יראו את-הלחם, אשר האכלתי אתכם
במדבר, בהוציאי אתכם, מארץ מצרים. ^ל וי' אמר מ' שה אל-אהרן, קח צנצנת אחת,
ותן-שמה מל' א-הע' מ', מן; והנח א' תו לפני יהוה, למשמרת לד' ר תיכם. ^{לא} כאשר
צוה יהוה, אל-מ' שה; ויניחנהו אהרן לפני העדת, למשמרת. ^{לב} ובני ישראל, אכלו את-
המן ארבעים שנה--עד-ב' א, אל-ארץ נושבת: את-המן, אכלו--עד-ב' א, אל-קצה
ארץ כנען. ^{לג} והע' מ', עשרית האיפה הוא. {פ}

1) Puis ils partirent d'Élim et arrivèrent, toute la communauté des enfants d'Israël, au désert de Sin, qui s'étend entre Elim et Sinaï; c'était le quinzième jour du deuxième mois après leur sortie du pays d'Égypte. 2) Toute la communauté des enfants d'Israël murmura contre Moïse et Aaron, dans ce désert 3) et les enfants d'Israël leur dirent: "Que ne sommes-nous morts de la main du Seigneur, dans le pays d'Égypte, assis près des marmites de viande et nous rassasiant de pain, tandis que vous nous avez amenés dans ce désert, pour faire mourir de faim tout ce peuple!" 4) L'Éternel dit à Moïse: "Je vais faire pleuvoir pour vous une nourriture céleste, le peuple ira en ramasser chaque jour sa provision et j'éprouverai de la sorte s'il obéit à ma doctrine ou non. 5) Le sixième jour, lorsqu'ils accommoderont ce qu'ils auront apporté, il se trouvera le double de leur récolte de chaque jour." 6) Moïse et Aaron dirent à tous les enfants d'Israël: "Ce soir, vous reconnaîtrez que c'est l'Éternel qui vous a fait sortir du pays d'Égypte 7) et demain, vous serez témoins de la gloire du Seigneur, lorsqu'il fera droit à vos murmures contre lui. Mais nous, que sommes nous, pour être l'objet de vos murmures? 8) Vous le verrez, ajouta Moïse, lorsque Dieu vous donnera, ce soir, de la viande pour vous nourrir et demain, du pain pour vous rassasier, accueillant ainsi les murmures que vous proférez contre lui, car que sommes-nous? ce n'est pas nous qu'atteignent vos murmures, c'est l'Éternel!" 9) Moïse dit à Aaron: "Dis à toute la communauté des enfants d'Israël: 'Approchez-vous de l'Éternel, car il a entendu vos murmures.' " 10) Comme Aaron parlait ainsi à toute la communauté des enfants d'Israël, ils se tournèrent du côté du désert et voici que la majesté divine apparut dans le nuage. 11) L'Éternel parla ainsi à Moïse: 12) "J'ai entendu les murmures des Israélites. Parle-leur en ces termes: 'Vers le soir vous mangerez de la viande, au matin vous vous rassasiez de pain et vous reconnaîtrez que moi, l'Éternel, je suis votre Dieu.' " 13) En effet, le soir, les caillies arrivèrent et couvrirent le camp et le matin, une couche de rosée s'étendait autour du camp. 14) Cette couche de rosée ayant disparu, on vit sur le sol du désert quelque chose de menu, de floconneux, fin comme le givre sur la terre. 15) A cette vue, les enfants d'Israël se dirent les uns aux autres: "Qu'est ceci?" car ils ne savaient ce que c'était. Et Moïse leur dit: "C'est là le pain que l'Éternel vous donne pour nourriture. 16) Voici ce qu'a prescrit l'Éternel: Recueillez-en chacun selon ses besoins: un ômer par tête; autant chacun a de personnes dans sa tente, autant vous en prendrez." 17) Ainsi firent les enfants d'Israël: ils en ramassèrent, l'un plus, l'autre moins." 18) Puis ils mesurèrent à l'étrier. Or, celui qui en avait beaucoup pris n'en avait pas de trop, celui qui en avait peu n'en avait pas faute, chacun avait recueilli à proportion de ses besoins. 19) Moïse leur dit: "Que nul n'en réserve pour le lendemain." 20) N'écoutant point Moïse, quelques-uns gardèrent de leur provision pour le lendemain, mais elle fourmilla de vers et se gâta. Et Moïse s'irrita contre eux. 21) Ils recueillirent cette substance tous les matins, chacun en raison de sa consommation; lorsque le soleil l'échauffait, elle fondait. 22) Mais il advint, au sixième jour, qu'ils recueillirent une provision double, deux ômer par personne; tous les phylarques de la communauté vinrent l'annoncer à Moïse. 23) Il leur répondit: "C'est ce qu'a dit le Seigneur: Demain est le sabbat solennel, le saint chômage en l'honneur de l'Éternel! Ce que vous avez à cuire, cuisez-le, à faire bouillir, faites-le bouillir aujourd'hui et toute la provision restante, gardez-la en réserve pour demain." 24) Ils la réservèrent pour le lendemain, comme l'avait ordonné Moïse et elle ne se gâta point et il ne s'y mit point de vers. 25) Moïse dit: "Mangez-la aujourd'hui, car c'est aujourd'hui sabbat en l'honneur de l'Éternel, aujourd'hui vous n'en trouveriez point aux champs. 26) Six jours de suite vous en recueillerez; mais le septième jour, jour de chômage, il n'y en aura point." 27) Or, le septième jour, quelques-uns du peuple allèrent à la récolte, mais ils ne trouvèrent rien. 28) L'Éternel dit à Moïse: "Jusqu'à quand vous refuserez-vous à garder mes préceptes et mes enseignements? 29) Considérez que l'Éternel vous a gratifiés du sabbat! c'est pourquoi il vous donne, au sixième jour, la provision de deux jours. Que chacun demeure où il est, que nul ne sorte de son habitation le septième jour." 30) Et le peuple chôma le septième jour. 31) La maison d'Israël donna à cette substance le nom de manne. Elle ressemblait à de la graine de coriandre, était blanche et avait la saveur d'un beignet au miel. 32) Moïse dit: "Voici ce qu'a ordonné le Seigneur: 'Qu'un ômer plein de cette manne reste en dépôt pour vos générations, afin qu'elles connaissent le pain dont je vous ai nourris dans le désert, lorsque je vous ai fait sortir du pays d'Égypte.' " 33) Moïse dit à Aaron: "Prends une urne et y dépose un plein ômer de manne et place-la devant l'Éternel, comme souvenir pour vos générations." 34) Ainsi que l'Éternel l'avait prescrit à Moïse, Aaron la déposa devant l'arche du Statut, comme souvenir. 35) Les enfants d'Israël mangèrent de la manne quarante ans, jusqu'à leur arrivée en pays habité; cette manne, ils en mangèrent jusqu'à leur arrivée aux confins du pays de Canaan. 36) Quant à l'ômer, c'est la dixième partie de l'épha.